

Otroci od mame potrebujejo ...

... da je včasih supermama

Preden zalučate to knjigo na drugi konec sobe, me, prosim, poslušajte do konca. Če je kdo, ki zagovarja normalno, povprečno, navadno mamo, sem to jaz. Skoraj vsak dan sem tudi jaz čisto navadna mama, ki ji gre materinsko delo kar dobro, vendar si vedno želim, da bi bila pri nekaj stvareh malo boljša. V moji garderobni omari ni kostuma supermame. Tudi če bi bil, sem prepričana, da bi pomečkan ležal nekje na dnu košare za perilo in čakal, da se nabere dovolj barvnega perila, da ga operem.

Zavedam se, da so na svetu tudi brezbrizne matere, ampak iskreno, sama ne poznam nobene. Skoraj vse mame, ki jih poznam, delajo najbolje, kar lahko glede na svoje sposobnosti, otroke in sredstva. Za božjo voljo, ne pretiravajmo, naši otroci so siti, oblečeni in deležni zdravstvene oskrbe, kadar so bolni. Veliko stvari delamo, kot je prav! Mogoče ga tu pa tam kaj polomimo, kot na primer to, da kaznujemo napačnega otroka, medtem ko se pravi krivec skriva v svoji sobi in se hihita, in so tudi trenutki, ko nam kaj preprosto uide iz rok. Kot se mi je na primer zgodilo zadnjič. Ura je bila že več kot sedem zvečer, jaz pa sem gladko pozabila pripraviti večerjo. Otroci so me očitajoče gledali iznad domačih nalog z izrazom, ki je govoril: *Le kam je prišel ta svet?* Saj veste, kaj sem jim rekla, ko sem se zavedela, koliko je ura. »Obujte se. Ven gremo jest.«

Večino dni kot mama skrbim za urejanje vsakodnevnih stvari in občasno reševanje kakšne katastrofe. Če zmorete narediti to in poleg tega ne zaudarjate po znoju in nosite čista oblačila, bi vam nekdo moral dati medaljo! Ampak mislim pa tudi, da naši otroci kdaj pa kdaj, mogoče niti ne enkrat na leto, včasih vendarle potrebujejo, da si oblečemo kostum supermame. Zame to pomeni, da grem občasno preko meja svojih zmožnosti in naredim nekaj, kar jim vzbudi občutek, da so nekaj posebnega in ljubljeni.

*Vsak otrok si zasluži, da čuti,
da je vreden nekaj dodatnega truda.*

Pri nas doma sem izvedla nekaj podvigov supermame in poskrbela, da je bil kateri od mojih otrok za nekaj ur deležen prekipevajoče ljubezni. Mislim, da si vsak otrok zasluži, da čuti, da je vreden nekaj dodatnega truda.

Ob tem se spomnim nekega rojstnega dneva. Ne morem se sicer natanko spomniti, kateri je bil, mogoče je bil Graysonov dvanajsti, ampak iz nekega razloga se ni izšlo, da bi priredili tradicionalno praznovanje. Zaradi urnika in vseh različnih obveznosti ni mogel biti doma in niti toliko časa ni bilo, da bi v miru pojedel torto in sladoled. Ampak bil je rojstni dan mojega sina! Spomnim se, da sem razmišljala: *Mora biti nekaj, kar lahko naredim, da se mu bo ta dan zdel nekaj posebnega!* Potem me je prešinilo: zajtrkovalna rojstnodnevna zabava pred poukom! Poklicala sem mame v naši soseski in jih prosila, ali bi njihovi fantje lahko prišli okoli petih zjutraj v pižamah. Zdelo se jim je noro, ampak, kakšno naključje, vsi fantje so imeli ob petih zjutraj čas in rekle so, da bodo prišli.

Vstala sem uro pred zabavo in okrasila hišo z baloni in zastavicami, potem pa začela cvreti slanino in mešati testo

za vafle. Ko je prišlo osem sosedovih dečkov, sem jih vse poslala gor, da so zbudili Graysona. Kako vesel je bil te rojstnodnevne zabave presenečenja! Bila je ena od naših najboljših. Nič dragega ni bilo. Samo malo domiselnosti supermame je bilo potrebno, da smo jo izpeljali. Grayson je pozneje prišel k meni in rekel: »Uh, mama, to je bilo pa super zabavno.« No, to je bilo vredno nekaj pomanjkanja spanja in dodatnega truda. Počutil se je posebnega. Vesela sem, da nismo pustili, da bi njegov rojstni dan tisto leto minil brez zabave.

Mogoče to, da si občasno supermama, pomeni, da prirediš večerjo za družine članov nogometnega moštva, na katero vsaka prinese svojo posebno jed. Ali pa da osmim deklicam v prednajtistiški dobi dovoliš, da taborijo v tvoji dnevni sobi, se vso noč hihitajo, pustijo povsod skleda od prigrizkov, in so potem zjutraj sitne, ker nobena ni spala več kot eno uro.

Mogoče biti supermama pomeni, da privoliš, da boš pomagala v otrokovem športnem klubu – samo za eno sezono, ne v nedogled.

Kot supermama se počutim, kadar dam na mizo povsem doma pripravljeno večerjo. Priznam, da se to zadnje čase bolj redko zgodi, toda občasno mi vendarle uspe. Želim, da moja družina ve, da jih imam tako rada, da sem pripravljena za to več ur viseti v kuhinji.

Mislim, da biti supermama ni kaj dosti povezano s financami. Seveda, včasih nekaj stane, da nahraniš nekaj otrok več ali narediš kaj posebnega, vendar s supermamo mislim predvsem to, da daš sebe in svoje srce. Če pripravim doma narejene rezance, me ne stane nič več. Vzame pa mi veliko več časa. Zato jih naredim enkrat na leto. Super okusni so, darilo, ki ga supermama podari svoji družini kot znamenje blagoslova.

Sporočilo srca

Kaj bi vam pomenilo, da ste občasno supermama svojim otrokom? In z občasno mislim občasno. Ne pogosto. Ne pričakovano. Ne kot letvica, ki si jo zastavite in jo z vsako novo zamislijo zvišujete. Nekaj, kar vašemu otroku pravi, vreden si nekaj dodatnih ur truda ali malo več opravkov. Vreden si celo, da zate vstanem sredi noči ali da mora vsa hiša vso noč poslušati dekliško hihitanje. Kako bi se počutili vaši otroci, če bi jim s svojim velikim srcem kdaj pa kdaj vzeli sapo od navdušenja? Mislim, da bi čutili, da so nekaj posebnega in pomembni. Vsak otrok na tem svetu mora poznati nekoga, ki je pripravljen narediti nekaj posebnega samo zanj. Še zlasti pomembno pa je zanje, da so takšne pozornosti deležni od svoje mame.

Samo še opomba za mame, ki želijo biti supermame vsak dan. Verjemite sijoči in žareči ženski, kar sem nekoč bila, da lahko to vlogo uspešno igrate morda eno sezono, ampak če boste poskušale biti supermame vsak dan, vas bo to ubilo. Ta hip se odrecite tej skušnjavi in z obema rokama sprejmite vlogo navadne, vsakdanje mame, ki dela najboljše, kar zmore. Vaši otroci in vaše duševno zdravje vam bodo hvaležni.

Vse pa privolimo v občasna, dovolj redka in dovolj občasna dejanja, da ostanejo posebni podvigi supermamine ljubezni.